

Kærlighedsbreve

Af samme forfatter

Sjælefrø 2012

Lyt 2012

Sjælekraft 2012

Sjælekald 2013

P. M. von Bülow

Kærlighedsbreve

VERGIL

Kærlighedsbreve

© Poul Michael von Bülow 2014

Udgivet af forlaget Vergil, www.vergil.dk

Tryk: Books on Demand GmbH,

Norderstedt, Tyskland

1. udgave

ISBN 978-87-995127-4-4

Forside: Apostlen Paulus skriver sine epistler. Malet ca. 1618-20 af Valentin de Boulogne (1591-1632). Gengivet med tilladelse fra Sarah Campbell Blaffer Foundation, Houston.

INDHOLD

1. brev: Kærlighedens gave	7
2. brev: Ét navn, mange navne	25
3. brev: Vejen til Damaskus	42
4. brev: Korsets velsignelse og kraft	59
5. brev: Elsk dig selv, elsk din næste	74
6. brev: Mennesket er skabt til kærlighed	88
7. brev: Kærligheden i kødet	101
8. brev: Det indre kærlighedsliv	114
9. brev: Tro og tjeneste	127
10. brev: Sakramentets betydning	139
11. brev: Det voksne barn	151
12. brev: Kærlighedens fuldbyrdelse	162
13. brev: Mennesket og Gud	173
Kærlighedsbøn	183

*Om jeg så taler med menneskers og engles tunger,
men ikke har kærlighed, er jeg et rungende malm
og en klingende bjælde.*

— 1 Kor 13,1

1. brev: Kærlighedens gave

Fred være med dig og kærlighedens velsignelse og nåde.

Jeg, Paulus, troens og sandhedens tjener, stiller disse ord til rådighed for hvem, der måtte finde opbyggelse, trøst eller vederkvægelse i dem.

Velsignet være du, som læser eller hører disse linjer, for du er et levende vidnesbyrd om, at troen og sandheden stadig har magt. Det tillader jeg mig i det mindste at antage, jeg kan jo i sagens natur ikke vide, hvordan eller hvorfor dette brev er kommet dig i hænde – lige så lidt som man kan vide, hvordan en flaskepost finder sin modtager. Jeg føler mig dog sikker på, at lige præcis du er den rette modtager på dette tidspunkt og sted.

Er jeg Guds talerør? En af Herrens udvalgte? Næppe. Jeg er blot en rejsende, hvis vej har ført mig forbi steder og ladet mig møde mennesker, som først langt senere skulle vise sig at præge den kurs, mit liv har taget. Jeg er tvivler, og tvivlen har været min faste rejseledsager. Mest af alt har

jeg tvivlet på mig selv. Men troen har givet mig styrke til at følge vejen, uanset hvor den førte mig hen. Frem for tvivlens slave har jeg valgt at være troens tjener. Deri ligger en stor frihed.

Men hvor kommer kærligheden ind i billedet – den kærlighed, som har så fremtrædende en plads i livet, og som også træder frem i overskriften til dette brev? Svaret er enkelt. Kærlighed er årsagen til, at den troende altid går sejrrig ud af kampen med tvivleren (for det er en evig kamp). Kærlighed kan ikke tabe, og derfor er troen på kærlighed, det sande i mennesket, opskriften på sjælens sejr og hjertets forvandling. Derom vil jeg skrive til dig i et af mine næste breve.

Tro er jo kun et andet ord for tillid. Tillid til at det, du mærker i dig som sandt, er sandt. Og det sande, du mærker, er kærlighed. Så enkelt er det.

Betyder det, at sandheden er universel og gælder for alle? Det kan jeg ikke svare dig på. Men det, du mærker i dig som sandt, er sandt for dig. Og den sandhed er hellig og ukrænkelig.

Når vi fødes, fødes sandheden med os. Barnet er aldrig i tvivl. Det følger sine impulser og sætter ikke spørgsmålstejn ved, om det, det mærker, er sandt. Sanserne fortæller barnet, hvad det behøver at vide. Men efterhånden som vi bliver ældre, holder tvivlen sit indtog. Sanserne sløves, og vi begynder at vakle i vores barnetro. Jo mere vi lærer, desto større bliver tvivlen. Vi vender blikket ud mod verden og søger et svar. Og når vi har søgt længe nok uden at finde det, vender vi til

sidst blikket indad og opdager, at svaret er, hvor det har været hele tiden: i os selv.

Det svar, jeg efter mange rejser og megen selv-ransagelse har fundet i mig selv, er kærlighed. Og den kærlighed, jeg har fundet i mig selv, er ikke rationeret. Den er ubegrænset og til rådighed til alle tider. Jeg skal ikke engang gøre mig fortjent til den. Havde den været udmålt efter fortjeneste, ville alle mine jordiske gerninger lagt sammen næppe berettige mig til at få del i den. Derfor er det mit store og ufortjente held, at kærligheden er givet mig som gave, uden at giveren forventer at få noget som helst igen.

Er jeg det eneste menneske i verden, der er så heldigt? Sandsynligvis ikke. Derfor vover jeg at drage en vidtløftig konklusion og påstå, at kærlighed er svaret og sandheden for alle mennesker. Når det er sagt, må jeg skynde mig at tilføje, at kærlighed sikkert findes i lige så mange former og afskygninger, som der er menneskesjæle på denne jord. Hver sjæl giver kærligheden sin egen farvning – hvis det da ikke snarere er kærlighed, der farver sjælen, eller begge dele – og derfor kan der både argumenteres for og imod, at der findes et universelt svar. Det vil jeg lade andre om at afgøre.

Men mit held rækker videre endnu. Ikke blot har jeg fået kærligheden som gave, jeg har også fået muligheden for selv at *give* kærlighed, hvilket er en lige så stor gave. Kærlighed virker altid begge veje, og ved at *give* kærlighed *modtager* jeg

kærlighed i samme mål. Større lykke kan jeg ikke tænke mig.

At give er at få. Det gælder naturligvis også det, der gives i en ond hensigt. Men det, der gives *fra* hjertet og *med* hjertet, belønnes altid med en lige så stor og modsat rettet gave. Det er naturens første lov, og da mennesket er underlagt naturen, er det også menneskenaturens første lov. Det lyder måske banalt i dine ører, men hvis alle holdt sig denne lov efterrettelig, er jeg sikker på, at der ville være mindre ulykke og ufred blandt mennesker.

Gennem smertelig erfaring har jeg selv måttet lære lovens bogstav. Jeg gav, og ikke altid i en hensigt, der tjente mine medmenneskers bedste. Jeg gav, men ud fra min egen snævre horisont og den begrænsede indsigt, som kendetegner den, der bærer skyklapper. Jeg gav, men ofte stod frygten i vejen for, at jeg turde åbne mig og give af et kærligt og tillidsfuldt hjerte. Frygt for hvad, spørger du. Frygt for, hvad jeg ville få igen. Frygt for, hvad andre mennesker ville synes om mig. Frygt for at blive vejet og fundet for let. Frygt for at blive hånet og lagt for had, hvis jeg åbnede mit hjerte og trådte frem og viste mit sande jeg. Var det en rationelt begrundet frygt? Nej, men ofte blev frygten til en selvopfyldende profeti. Den frygt, jeg udstrålede, vendte tilbage og ramte mig i form af had fra mennesker, der var lige så begrænsede i deres udsyn som jeg, og hvis hjerter var lige så lukkede og selvomsluttende som mit.